

føres efter Licitation. Men det er ganske sikkert, at i de Kommuner, hvor alt Arbejde udføres efter Licitation, og hvor man har lignet Udgifterne, saaledes som man ligner de almindelige kommunale Udgifter, vil den Mand, der bærer en Trediedel af Mæret i Kommunen kun komme til at bidrage en Trediedel af denne kommunale Byrde saavel som til alle andre kommunale Byrder, men holder man Snekastningsarbejdet udenfor, skal det udføres in natura, og man derfor opstiller andre Regler, vil Vedkommende komme til at præstere ikke en Trediedel, men tre Trediedele. Heraabtes altsaa igjen en Mulighed for Viltskaarlighed fra Kommunerne. Jeg tror ikke, at det er i Kommunerne's Interesse at stille dem saaledes og endnu mindre i Publikums Interesse. Det er netop, fordi jeg ikke vil udtale mig mod Principet i Loven — thi det anerkjender jeg er rigtig, det gjentager jeg — at jeg siger, at hvis man vil gjøre Snekastningen til en kommunal Sag og en kommunal Byrde, maa Konsekvensen deraf blive den, at man gjør det saa klart, som det overhovedet er muligt at gjøre det i en Lov, hvor vidt de kommunale Byrder strækte sig for alle Kommunens Beboere.

Judenrigsministeren (Jørgensen):

Det ærede Medlem vil jo ganske sikkert vide, at det aldrig lykkes ved Naturalydelse, de Præstationer, der i Kommunerne haves in natura, at faae et Grundlag, der stemmer med eller er lige saa rationelt som de almindelige Skatteydelse til Kommunerne. Det lykkes ikke i noget Tilfælde; paa Landet kjende vi det Forhold overhaand godt. Hvorledes gaar det med Naturalydelse paa Landet? De indrettes næsten altid efter Ligning paa Hærförnet. Det er derefter, man udbreder Naturalydelse, og først senere gaar man paa de Stæder paa Landet, hvor der kommer mange andre Beboere end Agerbrugere, til at ligge Udgifterne over paa Kommunens Kasse og paa Formue og Leilighed. Jeg antager ogsaa, at det vil gaa saaledes, at man i de Kommuner, hvor Beboerne kommer til at bestaa af fremmede Elementer, snarere vil være tilbøjelig til at lade Udgifterne udbrede af Kommunens Kasse, og saa blive jo de Fordringer, det ærede Medlem stiller, tilbidsgjorte. Saalænge man

vil gaa til Naturalydelse, tror jeg ikke, at det vil lykkes at komme ind paa et fuldkomment klart Grundlag, det siger jeg da bent. Jeg selv er ikke i Stånd til at fortære de opstillede Normer for Byrdens Fordeling saaledes, at jeg tør sige, at det og det skal bruges der, og det og det bruges et andet Sted. Jeg veed, at der er meget forskellige Afgjørelser paa meget forskellige Grundlag i de forskellige Amt og ogsaa i de forskellige Kommuner indenfor det samme Amt. Det er Kogle, som lade sig veilede af Folkholdet, og der er Andre, der indrette sig, som man siger paa bedste Beskud, saaledes som det ofte er Tilfældet med Statten paa Formue og Leilighed. Det behøver jeg ikke at gjøre opmærksom paa, og vil kun sige, at hvis man vil blive staaende ved Naturalydelse og ikke vil gaa over til en Ydelse af Kommunens Kasse, tror jeg ikke, at man vil komme ind paa et saa fast og sikkert Grundlag, at man i Lovet kan sige, at efter den og den Norm og paa den og den bestemte Maade skal Bgninggen foregaa. Jeg har ikke været i Stånd til at finde det, ellers var det kommet ind i Lovforslaget, men nu tænkte vi jo forhøvede videre derom i et Udvalg og se, om det kan lykkes for de Herrer at stille de rette Forslag i saa Henseende. Jeg tror det ikke. Jeg har taget det her Foreslaede, fordi det er det Gamle og Prøvede. — Der var et æret Medlem, der atter var inde paa at tale om Skovene. Ja det er rigtig, at det staar i Loven, at der skal haves Bidrag fra Skovene, men det ærede Medlem veed jo, at det er et overmaade almindeligt Tilfælde, at Skovene ligge i en anden Kommune end den, hvort Stæden hør, og naturlig gjaelder dette jo om Statens Skove. Det er ogsaa af Hensyn dertil, at Bestemmelsen er kommet ind, og jeg tror, at naar man kan opnaa denne Ydelse af Statens Skove, som man ikke kan opnaa paa anden Maade, ville Kommunerne være glade derved. Jeg er af en anden Mening end det ærede Medlem. Jeg tror, at Kommunerne ville være tilfredse dermed, fordi det giver dem en vis Frihed til at have deres eget Mandskab og til at anvende det paa bedste Maade, saaledes som de selv ville. Det er ingenlunde saa, at de skulle løbe omkring for at faae Folk. De vide i Forvejen, hvor store Slutninger de i den Henseende faae til